

Arrest

nr. 321 715 van 17 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
 Handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
 Antwerpsestraat 120
 2640 MORTSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zweedse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2024 als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Voor het minderjarig kind wordt op 23 juni 2023 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verklaring van inschrijving.

Op 12 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 23.06.2023 werd ingediend door:

Naam: I. (...)
Voorna(am)(en): R. (...)
Nationaliteit: Zweden
Geboortedatum: (...) 2012
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Voor betrokkene werd een aanvraag tot verblijf ingediend in functie van de heer I. (...) E. (...) ((...)), een Zweeds staatsburger en in toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

In art. 50 §2, 6° is het volgende opgenomen: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naagelang het geval de volgende documenten over te maken: Familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet:

a) officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldig wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld.

In artikel 44, tweede lid van het KB van 8.10.1981 wordt vermeld:

"Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd".

Ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon werd geen geboorteakte voorgelegd, maar wel een 'extract of the population register'. Vooreerst dient daarover opgemerkt te worden dat op geen enkele manier werd aangetoond dat een geboorteakte niet beschikbaar zou zijn betreffende het kind in Zweden. Immers uit het uittreksel blijkt wel degelijk dat het kind in Zweden is geboren, meer bepaald in Eskilstuna. Er mag dus redelijkerwijze worden verwacht dat er een afschrift van de geboorteakte kan bekomen worden. Enige brief of attest van de Zweedse autoriteiten met een toelichting over waarom er geen (afschrift van een) geboorteakte kan worden voorgelegd, werd evenmin toegevoegd. Er werd bijgevolg niet aangetoond dat voor betrokkene geen geboorteakte overeenkomstig art. 30 van de wet van 16.07.2004 WIPR kan worden voorgelegd, waardoor andere bewijzen niet in overweging moeten worden genomen.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 51, §2 van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. De nodige stavingsdocumenten werden immers niet voorgelegd binnen de termijn van drie maanden. Het voorgelegde document van verwantschap toont de verwantschap niet aan. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de nodige stavingsdocumenten werden voorgelegd en verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Op 30 maart 2024 dient mevrouw I. R. – de moeder van het minderjarige kind – een verzoekschrift tot tussenkomst in waarbij zij wenst tussen te komen in de huidige procedure in de hoedanigheid van ouder van haar minderjarig kind.

Artikel 39/72, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet enkel de

mogelijkheid tot het indienen van een verzoekschrift tot tussenkomst door de vreemdeling in de hypothese dat de minister of de bevoegde staatssecretaris een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Aangezien het verzoek tot tussenkomst steeds een wettelijke grondslag moet hebben (zie ook het advies 41.597/4 van de afdeling wetgeving bij de Raad van State over het ontwerp van koninklijk besluit van houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, B.S 28 december 2006, ed. 4, 75.391), moet het verzoek tot tussenkomst worden afgewezen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op in de mate dat verzoeker optreedt in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind. Uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker gemachtigd is om alleen op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van het kind. Verweerder zet in de nota met opmerkingen het volgende uiteen:

“Dhr. I. (...) E. (...) stelt te handelen als vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon.

Het staat niet ter betwisting dat verzoekende partij minderjarig is en dat zij haar gebruikelijke verblijfplaats heeft in België op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) stelt:

“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoegd.

§2. Ingeval het in §1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet.”

Overeenkomstig artikel 35 van het WIPR worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het oud Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het oud Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft in principe echter enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het oud BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het oud BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; Raad van State 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171 en RvV AV 2 maart 2010, nr. 39 686).

Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve overheid, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij de alleen handelende ouder aantoont dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag.

Er blijkt op geen enkele wijze dat de vermeende vader het exclusieve ouderlijk gezag zou hebben over verzoekende partij, noch waarom de vermeende moeder niet samen met de vader verzoekende partij kan vertegenwoordigen in de huidige procedure. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de vermeende moeder van verzoekende partij eveneens een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar minderjarige kind I. (...) V. (...) S. (...). De vermeende moeder van verzoekende partij is dus gekend en woont samen met I. (...) E. (...) (de referentiepersoon in casu) en hun minderjarige kinderen te (...). (zie bijlage stuk 1)

Er kan dan ook worden aangenomen dat het ouderlijk gezag ten aanzien van de minderjarige kinderen gezamenlijk, door de vermeende moeder én vader, wordt uitgeoefend. Verzoekende partij moet dan ook worden vertegenwoordigd door beide ouders samen.

Evenwel, in de huidige procedure is verzoekende partij enkel vertegenwoordigd door de vermeende vader zodat het beroep naar oordeel van verwerende partij onontvankelijk is.”

De Raad merkt op dat verzoeker verweerders standpunt niet weerlegt dat een minderjarig kind dient te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en dat een verzoekschrift door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarige te vertegenwoordigen, niet ontvankelijk is (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat het in voorliggende zaak niet betwist is dat het kind van verzoeker minderjarig is, dat verzoeker en de moeder van het kind gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen over het kind en dat verzoeker alleen het beroep namens zijn zoon heeft ingesteld. Er dient tevens te worden benadrukt dat het gegeven dat de bestreden beslissing niet is gericht aan de moeder van het kind, niet verhindert dat deze persoon samen met verzoeker optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van hun gezamenlijk minderjarig kind. Verweerder kan, gezien voorgaande vaststellingen, worden gevolgd waar hij stelt dat het beroep onontvankelijk is.

Waar de moeder van het kind in een schrijven van 30 maart 2024 verklaart vrijwillig tussen te komen in de procedure in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, verwijst de Raad naar de bespreking onder de titel "2. Over de rechtspleging" waarin wordt vastgesteld dat het verzoek tot vrijwillige tussenkomst *in casu* dient te worden afgewezen.

De exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN